

Het klinkt bijna als een bevel: *“Geef ons meer geloof.”* Onze evangelielezing opende er tamelijk abrupt mee. Ze zal ook menigeen van ons uit het hart gegrepen zijn. Maar er was een reden voor de leerlingen van Jezus om die vraag te stellen. De aanleiding blijft echter buiten het voor vandaag gekozen tekstgedeelte. In de voorafgaande verzen heeft Jezus gesproken over elkaar vergeven. Hij zegt daarover onder andere: *“Al misdoet uw broeder zevenmaal per dag tegen u, maar zevenmaal ook wendt hij zich tot u met de woorden: Het spijt me, dan moet ge hem vergeven.”* Geconfronteerd met deze opgave tot vergeving kunnen de apostelen alleen maar twijfelen aan het gehalte van hun geloof. Ze voelen zich tot een dergelijke vergevingsgezindheid niet in staat. Die is in hun ogen teveel gevraagd, bovenmenselijk. Ze menen in geloof tekort te schieten. En dus is hun spontane reactie: *“Geef ons meer geloof.”*

Vreemd genoeg gaat Jezus daar niet op in. Sterker nog, Hij wijst die vraag impliciet als oneigenlijk van de hand. Hij antwoordt namelijk door te stellen: *“Als je een geloof had als een mosterdzaadje, zou je tot die boom zeggen: Maak uw wortels los uit de grond en plant u in de zee, en hij zou je gehoorzamen.”* Eigenlijk zegt Jezus dus hier: je hebt geloof genoeg, doe er iets mee, handel er naar! Een geloof als een mosterdzaadje: dat is ogenschijnlijk een heel klein geloof, want het mosterdzaadje geldt als het allerkleinste zaad. Maar van dat zaad weten we dat het een ongelooflijke kiemkracht heeft. Want uit dit kleinste zaadje komt een geweldig grote boom.

Meer geloof is dus niet aan de orde. Het gaat niet over de kwantiteit, maar over de kwaliteit van ons geloof. Waar wij van tijd tot tijd, in een vlaag van ontgoocheling en besef van menselijk tekort, bidden om meer geloof, daar verwijst Jezus ons naar de innerlijke kracht van het reeds aanwezige geloof. Geloof is geen zaak van meer of minder, maar van diepgang en geestkracht. Zo hoorden we Paulus in de tweede lezing zeggen: *“Vergeet niet het vuur aan te wakkeren van Gods genade die in u is.”* En: *“Bewaar de u toevertrouwde schat met de hulp van de Heilige Geest die in ons woont.”*

God heeft ons zijn heilige Geest gegeven: *“een geest van kracht, liefde en bezonnenheid.”* Die Geest is als de kiemkracht van een mosterdzaadje. Alleen moeten wij ons aan die kracht durven toevertrouwen. Een zaadlob barst open als het ontkiemt. Wij zijn kleine, begrensde mensen, dat is onze waarheid, maar in ons schuilt een goddelijke kracht. Te vaak hinderen wij de ontwikkeling van het geloof in ons door onze angstvalligheid en twijfels. Zaad moet echter sterven om een nieuwe plant te worden. Zo moeten ook wij in zekere zin sterven aan onze beperktheid en bekrompenheid. Wanneer het geloof in ons groeit worden wij andere mensen met een bredere blik en onvermoede levenskracht. We barsten als het ware uit onze eigen voegen. We worden zo nieuwe mensen die niet meer in het oude kader passen.

Sint Paulus spreekt in een van zijn brieven over de *“gehoorzaamheid van het geloof”*. Geloven is gehoor geven aan de stem en de leiding van Gods Geest in ons. Geloven is dan: jezelf toevertrouwen aan de trouwe God die met je is, die in je is. Wat Jezus dus wil zeggen

is: we hebben voldoende geloof gekregen, alleen ontbreekt het ons vaak aan innerlijke gehoorzaamheid om ernaar te leven en te handelen. Maar als je gehoor geeft aan de heilige Geest kun je met één woord zelfs een boom ontwortelen.

Als voorbeeld geeft Jezus dan die kleine parabel over de landeigenaar en zijn knecht. Op het eerste gezicht een vreemde wending in het verhaal. Toch staat het hier niet zonder reden. Het is een vergelijking met een dubbele bodem. God handelt met ons zoals wij zouden doen met iemand die bij ons in dienst is. Dan heb je afspraken gemaakt, een CAO opgesteld (zouden we nu zeggen), een takenpakket samengesteld en je verwacht dat je medewerker uitvoert wat je hem hebt opgedragen. Op soortgelijke wijze gaat God met ons om. Hij heeft ons het leven gegeven. In ons hart heeft Hij zijn geboden neergelegd; Hij heeft ons zijn Geest geschonken. In Jezus heeft Hij ons de weg getoond die wij moeten gaan om Zijn Rijk binnen te gaan. Als wij handelen volgens zijn raadgevingen, de leiding van de Geest volgen, dan zullen wij ons doel bereiken. Ondanks dat er menselijkerwijs zoveel onmogelijks op ons af lijkt te komen. De kracht tot geloven ligt niet buiten ons, maar in ons eigen hart besloten.

Moet God ons daar dan dankbaar voor zijn? Wij doen toch niet meer dan wat ons feitelijk is opgedragen?! Wij kunnen het dus volbrengen, want daarvoor hebben we alle middelen tot onze beschikking gekregen. Tegelijk hebben wij geen enkele verdienste, want we weten dat we het niet uit eigen kracht kunnen.

De roep om meer geloof is daarom een oprechte hartenkreet waarin we uiting geven aan onze menselijke onmacht. Maar tegelijk laat Jezus ons inzien dat we niet meer dan onze plicht doen wanneer we gehoorzamen aan die goddelijke Geestkracht in ons hart, die ons aanzet tot vergeving, tot barmhartigheid en tot inzet die niet zoekt naar eigen roem en eer. Want het gaat uiteindelijk om Gods Rijk; om de verwerkelijking van Gods visioen. Op zijn tijd.

Net als de profeet Habakuk in de eerste lezing zien we dagelijks onrecht en ellende, twist en tweedracht om ons heen. Zelfs binnen de Kerk. En we vragen ons af: “hoelang nog?” en “waarom?” De profeet moest wachten op een antwoord. Wij eveneens. Habakuk kreeg het al te horen: *“bezwijken zal hij die in zijn hart niet deugd, de rechtvaardige echter blijft leven door zijn trouw.”* Jezus leert ons dat geloven niets anders is dan trouw blijven aan de trouwe God die in ons is en in ons groeit.

In de Eucharistie gedenken wij het sterven en verrijzen van Jezus. Wij vieren dat Hij door zijn trouw is blijven leven, door de dood heen. Wij ontvangen in onze broosheid zijn Lichaam en Bloed als onderpand van eeuwig leven. Door de communie wordt het geloof in ons gevoed en gesterkt. In zijn goedheid geeft de Heer altijd meer dan ons toekomt, meer dan wij verlangen. Amen.